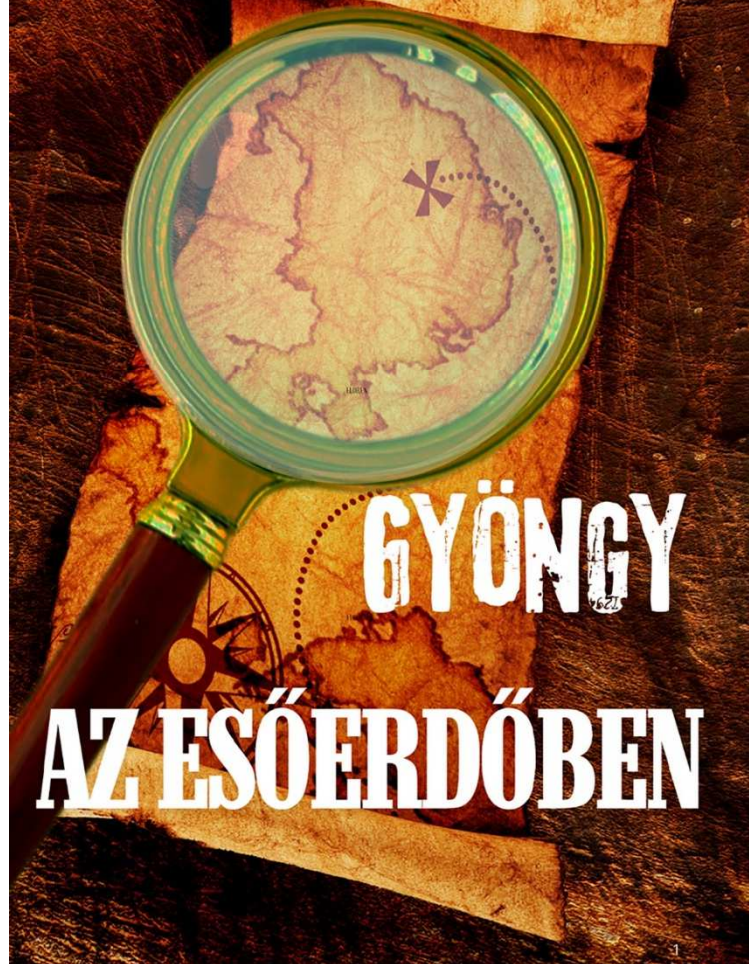

EGRI ZSANNA

GYÖNGY

AZ ESŐERDŐBEN

Gyöngy az esőerdőben

Zarita 2. kiadás

Egri Zsanna

vikönyv©2024

ISBN epub: 978-615-6586-68-1

pdf: 978-615-6586-69-8

Minden jog fenntartva!

Kitiltva

– Takarodj a házamból! – kapta fel Judit az asztról a szürke k zitat k t, majd pipacsv r s arccal hozzávágta a lányához. Zarita elhajolt, a repülő táska hangos puffanással csapódott a falnak. Judit tovább  rj ng tt. – Hogy mondhat sz ilyet a nevel ap dra?

Zarita elkerekedett szemmel nézett az anyjára, aki magából kikelve üvöltött.

Judit alapjában véve csendes nő volt, ritkán emelte fel a hangját,  m most mintha kicser lt k volna. Zaritának fogalma sem volt arról, mi zajlik az anyjában, értetlenül állt a heves kit r s vel szemben. Nem tudhatta, hogy Judit a lelke mélyén érezte, igazat mond a lánya. A felpaprik zott asszony most mégis igyekezett kizárni a gondolatot, hogy Sanyi csalja. T z k r mmeel ragaszkodott ahhoz a férfihoz, akivel összekötötte az  let t. Elvakultan védte a saját lányával szemben.

Amikor Zarita el  állt a számára elfogadhatatlan  llit ssal, hogy Sanyi erőszakoskodott vele... Elszakadt a h r, és minden m rg t a lányára zúdította.

– De, anya... – vágott a szavába Zarita.

Felháborodott, amiért nem hallgatja meg. Már többször próbálta elmondani a férfi piszkos kis üzleteit, de Judit mindig Sanyinak adott igazat. Zaritát bántotta, hogy a saját szülőanyja inkább hisz egy féregnek, mint neki. Attól tartott, hogy fél a férjétől, csak azt nem értette, miért. Ketten simán el tudnának bánni Sanyival, könnyedén kirakhatnák a házból. Minden az anyjáié, az a szemét csak beköltözött az életükbe.

Zarita hallotta a szomszéd szobában a motoszkálást. Pontosan tudta, hogy Sanyi hallgatózik.

Judit elhallgatott, már bánta a szavait. Félig az ajtó felé fordult. Odabent Alexander, Zarita kisöccse felsírt. Az asszony halkabbra vette a szavait, ami mégis elég hangos volt ahhoz, hogy a másik helyiségben levő férfi meghallhatta.

– Elegem van! Mindenki csak vádolja Sanyit, pedig ő nem tenne ilyet. Te sem állhattad sosem, és most igazságtalanul bántod.

– Anya, igazat mondtam, mert Sanyi... – Nem volt ideje befejezni a mondatot, az ajtóban megjelent a férfi, karjában a négyhónapos, keservesen zokogó babával.

Judit idegesen kapta ki a kicsit a férje kezéből, és bemenekült vele a szobába.

Sanyi a távolodó asszonyt figyelte, de a keze már ökölbe szorult. Lassú léptekkel távolodott a szoba ajtajától, egyre közelebb került Zaritához. Termetes alakja eltakarta az előszoba apró ablakán beszivárgó fényt, és sötét árnyékként vetült az idegesen toporgó lányra.

– Mit hazudtál anyádnak? – sziszegte, miközben megragadta Zarita karját.

A vaskos ujjak belemélyedtek a lány bőrébe, amivel kínzó fájdalmat okoztak. De az erőszakos mozdulat nem félelmet, hanem dacot váltott ki lányból. Felemelte szabadon maradt kezét, és hatalmas ütést mért a férfi állára.

Sanyi megingott, nekizuhant a falnak, meglepetésében elengedte a lány karját és az állához kapott.

– Te kis ribanc! – szúrte Sanyi a szitkot a fogai közül, arcára gyilkos indulat ült ki, szeme vadul villogott.

Zarita rémülten hátrált, a férfi vad tekintete semmi jót nem ígért. Fehér atlétája szabadon hagyta karját, amelyen, vastagon kidagadtak az izmok. Zarita egyszer már megtapasztalta, milyen nehéz kiszabadulni azokból a

karokból. Érezte, mekkora bajban van, mégsem akarta hagyni magát. Ismét azzal az emberrel állt szemben, aki aljas módon befurakodott kettejük életébe. És ezt nem akarja az anyja megérteni. Azt meg, hogy meg akarta erőszakolni a rohadék, végképp nem.

Sanyi kihúzta magát, óriási kolosszusként magasodott Zarita fölé, amitől a lány egészen aprónak érezte magát. Testét átjárta a jeges félelem. Sanyinak talán a válláig ért, filigrán alkata a semmibe veszett a férfié mellett.

– Csak az igazat mondtam! – sikította ijedten, miközben egyre távolabb húzódott a férfitől, amíg az előszoba fala meg nem fogta.

A férfi keze felé lendült, Zarita összeszorította a szemét. – *Essünk túl rajta! Csak legyen jó nagy a pofon, látszódjon az arcomon, és akkor anya végre megtudja, kivel él együtt* – futott át az agyán. Arca mellett suhant el a férfi tenyere, és hatalmasat csattant a falon. Zaritának egy szemvillanásnyi ideje sem volt, máris a nyakán érezte a vasmarok szorítását. Sikoltani akart, de csak halk nyüszítés tört ki a torkából.

– Megmondtam, hogy nagyon megjáród, ha be mersz mártani – sziszegte a férfi a fülébe.

– Sanyi – hangzott fel a háttérben Judit remegő hangja.

– Ej, te buta kislány! – engedte el a férfi villámgyorsan Zarita nyakát és bájmosollyal simogatta a lány haját. – Édesanyáddal mi csak jót akarunk neked. Nem is értem, miért találsz ki ilyen butaságokat. Talán az apja fantáziáját örökölte – nézett aggódva a feleségére, aki sápadtan nyújtotta felé az elcsendesedett gyermeket.

– Kérlek, fektesd le a kicsit! Nekem beszélnem kell a lányommal.

Judit nem láthatta, mi történik a lánya és férje között, csak azt a pillanatot, amikor Sanyi kedveskedően beszélt Zaritához, mégis rossz érzés fogta el.

– Zarita, menj el! – nyitotta ki az ajtót, és tolta kifelé, mintha az életéből is ki akarná szakítani.

– Anya...

– Maradj itt! – mutatott Judit a folyosóra, majd visszalépett Zarita szobájába. – Hozom a táskádat.

Sanyi arcán széles mosoly terült el, kezével intett az ajtó felé, és egészen halkán mondta:

– Tűnj el az életünkből!

– Az öcsém... Hadd köszönjek el tőle – lépett vissza a lány a lakásba, de a férfi fenyegetően emelte fel az öklét, és szó nélkül belépett a szobába, karjában a csecsemővel.

Zarita nagyot nyelt, visszafogta a könnyeit. Azért sem fog sírni! Érezte, hogy ezt a csatát elvesztette, de a háborúnak még nincs vége. Előbb-utóbb rávezeti az anyját, hogy a férje egy gazember.

Az előtérre síri csend borult, csak Zarita szobájából hallatszott a kihúzott fiókok csattogása. A lány nem tudta elhinni, hogy az anyja csak úgy kiharancsolja a lakásból, és most a szobájában szedi össze a ruháit. Hát, ha így akarja, ő elmegy, és itt hagyja az eszement anyját a szemét férjével egyetemben. Fáj, hogy nem puszilhatta meg az öcsikéjét, de ő még úgyis olyan kicsi, hogy nem fog rá emlékezni. A gondolattól elszorult a toroka, hirtelen magányosnak és szerencsétlennek érezte magát. Össze kellett szednie minden lelkierejét. Kihalászott a zsebéből egy papírsebkendőt, a lehető leghalkabban belefújta az orrát, majd egy másikkal leitatta a könnyeit.

Óvatosan visszaosont az előtérbe, leakasztotta a fogasról a kabátját, felvette a földről a kezításkáját. Abban van mindene, amire szüksége lehet.

Éppen időben végzett, amikor az anyja kilépett a szobából egy hatalmas hátizsákkal. Zarita szó nélkül kivette a kezéből, megfordult és kikullogott a folyósóra. Szándékosan nem nézett az anyjára, így akarta tudatni, mennyire megbántotta. Judit utána nyúlt, megragadta a vállát és maga felé fordította. Zarita jól láthatta, hogy könnyes a szeme, ettől majdnem öbelőle is kitört a zokogás. Nagyot nyelt, hogy visszatartsa a sírást, és hangosan felcsuklott.

– Ne mondj semmit! Menj, kövesd az apád útját – szorította meg Judit a vállát, miközben a tenyerébe csúsztatott egy borítékot.

Az asszonynak a szíve szakadt meg, amiért ezt kellett tennie. Judit biztos volt benne, hogy akkor teszi a legjobbat a lányával, ha távol tartja a férjétől. Judit azt is jól tudta, Zarita egészen kisgyerekkorától készül arra, hogy felkeresse az apját. Azzal is tisztában volt, hogy a lánya hirtelen, akaratos természete is éppen olyan, mint az apjáé. Biztos volt benne, ez okozhatja a mostani férje és lánya közötti konfliktust. Eljött az idő, hogy apa és lánya végre együtt legyen. Nemrég rászánta magát, és levelet írt

egykori szerelmének, Zarita apjának. Hozzáküldi a lányát, ismerjék meg végre egymást.

Judit sokszor gondolt azokra az évekre, amikor Miguel még szerette őket. Ha ritkán is, de meglátogatta őt és a lányát. Zarita még kicsi volt, nem is emlékszik az apjára.

Miguel Pérez a mexikói Puerta Vallartában élt, de nyughatatlan lelke nem bírt egyhelyben maradni, ő pedig nem akart egy kisgyermekkel vele tartani, a világban csavarogni. Szép lassan elmaradtak a látogatások, a kapcsolatuk teljesen kihűlt, csupán a pénz maradt, amelyet rendszeresen küldött a lányának.

Zarita a borítékra meredt. Abban a pillanatban értette meg, hogy az anyja készült erre a pillanatra. Előző nap ezért volt a bankban, felvette az apjától kapott pénzt. Mióta nagykorú lett, azóta ígérte, odaadja neki, hiszen az övé.

– Tényleg ezt akarod? Vagy csak meg akarsz szabadulni tőlem? – nézett az anyjára, aki nem viszonzta a pillantását, csak meredten nézte a lánya nyakán a vörös foltokat, amelyeken jól kivehető volt az ujjbegyek vonala. Judit képtelen volt megszólalni. Zarita gyorsan átölelte.

– Kérlek, ne nehezítsd meg! – szakította ki magát Judit a lánya karjaiból. Hatalmas lendülettel fordult be a lakásba és szélsebesen becsapta maga mögött az ajtót.

Zarita állt a bejárat előtt, és csak bámulta a csukott ajtót. Nem értette, miért küldte el az anyja. Mire volt jó ez a színjáték? A könnyes pillantásából, a kétségbeesett öleléséből pont az ellenkezője jött át, mint amit mondott.

Kinyitotta a táskáját, belecsúsztotta a borítékot. Nem számolta meg a pénzt, mert nemrég mesélte a mamája, mennyi gyűlt össze tizenhét év alatt. Három éves korától küldi az apja, ám a huszadik születésnapjára nem pénzt kapott, csak levelet, amelyet máskor egyszer sem küldött neki. Egyetlen szürke borítékot, amelyet csak ő vehetett át. Nem szólt róla senkinek. Annyira izgatott volt, azt remélte, eljött a pillanat, amikor az apja magához hívja. Magára zárta a szobája ajtaját, és alig várta, hogy kinyithassa. Elsőre csalódott volt, hiszen egyetlen sort sem volt számára, de amikor alaposabban megnézte a küldeményt, annyira izgatottá vált, hogy alig bírta magával. Most is óvatosan hajtogatta ki a papírlapot, és századszor is megnézte.

Nem változott semmit az előző nap óta, csak néhány betű mosódott el a könnyeitől. Néhány órával a levél után jött a telefon, az üzenet, amelyből megtudta, a találkozás legkisebb esélye is elveszett. Neki már csak ennyi maradt az apjából: egy térkép.

Miguel Pérez

Miguel Pérezt mindig vitte a vére, az egész világ rá várt. Kalandor volt, aki, ha kellett, napokat gyalogolt a dzsunglek mélyén, hegyeket mászott, harcba szállt az óceán hullámaival egyetlen fényes érméért, rozsdáette régiségért. Mágnesként vonzották a múlt rejtett kincsei.

Mindez már mit sem számított, mert Miguel haldoklott.

Három férfi állt az ágya mellett, egyikőjük imakönyvet szorított papi reverendájához, és kérlelően fordult a két férfi közül az idősebbhez.

– Señor Rodriguez, engedje meg, hogy feladjam az utolsó kenetet a haldoklónak.

Rodriguez ránézett, összekulcsolta két kezét, úgy kérte a lelkipásztort.

– Csak egy percet kérek, Atyám! – majd a pap szemrebbenésére lehajolt Miguel ajkához egészen közel,

hogy megértse a halk szavakat, de a haldokló csak egyetlen szót súgott a fülébe:

– Nem!

– Mondd el, hol van a térkép! – kérlelte továbbra is Felipe Rodriges Miguelt, de az hajthatatlan maradt, végül meggondolta magát és rábökött a fiatalabb férfira.

– Neki elmondom.

Felipe mérges grimaszt vágott, mégis hátrább húzódott. Csak egy pillantást vetett a várakozó papra, aki biztatóan a vállára tette a kezét. A férfit ez nem igazán foglalkoztatta, ugrásra készen figyelte a haldokló mozdulatait, ám minden igyekezete ellenére egyetlen szó sem jutott el a füléhez.

A fiatalabb férfi tétován hajolt a beteghez, hogy az a fülébe súghassa a titkot.

– Nem mondhatod el senkinek! Vigyázz rá! – csuklott el Miguel hangja.

Már nehezére esett kimondani a szavakat. Ezután mély sóhaj hagyta el az ajkát, és lassan lecsukta a szemét, örökre. Úgy halt meg, hogy tudta, átadta lányának az örökségét. Zaritának, akit tizenhét éve nem látott, de mégis ő volt a legkedvesebb a szívének.

Nincs visszaút

Zarita hátára igazította hátizsákját, izgatott és egyben szomorú is volt. Az öreg bérház volt az otthona, és most eljött az idő, el kell hagynia. Mióta is készül a nagy útra? Talán egy évtizede?

Előző napig még azt hitte, az apját fogja megkeresni és magyarázatot fog tőle kérni. Most mégis minden összekavarodott egyetlen pillanat alatt. Az öröm, hogy levelet kapott tőle, és a fájdalom a telefonhívást követően. Az apja halálhíre mellbe vágta. Hirtelen minden olyan üressé, céltalanná vált. Már nem volt kitől választ várnia, feleslegesnek tűnt a nagy utazás is.

Telesírta a sűrű borítékot, ugyanakkor gyűlt benne a harag. Mi az, hogy csak úgy meghal az apja, mielőtt találkozhattak volna? Még arra sem volt képes, hogy elbúcsúzzon tőle, vagy legalább pár sort írjon az egyetlen lányának. Annyira fájt ez az egész, hogy még az anyjával sem közölte a halálhírt. Mi értelme lett volna? Úgysem érdekelné, neki csak egy számít, a Sanyi – borzongott össze az előzményekre gondolva. Első perctől kezdve irtózott attól a férfitől.

Megtorpant, bizonytalanul toporgott, végigpásztázta az öreg bérház kopott falait. Teste megfeszült, és egy lépést tett visszafele. – *Mit csinálok? Oda nem mehetek vissza* – súgta maga elé, majd hirtelen a homlokára csapott. Előkapta mobilját, ami hosszan kicsöngött, míg az ügyvéd végre felvette.

– Jó napot! Pérez Zarita vagyok. Bemehetek most önhöz apám öröksége ügyében? – hadarta. – Igen? De, jó! Máris indulok – szaladt át a túloldalra a buszmegállóba.

Abban a pillanatban egy távolabb parkoló autó elindult felé, és hajszál híján összeütközött az érkező busszal. Az autó vezetője mérgesen legyintett, majd megállt a helyi járat mögött. Néhány másodperc múlva az autóbusz nagy lendülettel kifordult a megállóból, nyomában a titokzatos autóval.

***

Zarita könnyedén ugrott le a buszról, amelynek azonnal zárult az ajtaja, és egy másodperc alatt elhagyta a megállót. A magányos lány tétován nézett a busz után, gondolatban megingott. *Talán mégsem kellene odamennem, lehet jobb lenne, ha mégsem látnám a*

végrendeletet. Á – legyintett a levegőbe –, sosem nyugodnék meg.

Csupán néhány lépésre volt az ügyvéd irodája. Zarita keze már a kilincsen volt, amikor meghallotta a fékcsikorgást. Majdnem két keréken fordult be egy fekete Ford. Zarita megrökönyödve nézte, ahogy a jármű néhány méterre megáll tőle még mindig füstölgő kerekkel. Egy rövid pillanatra megállt az idő, az autóban ülő két férfi nem mozdult. Zarita zavartan fordította el a fejét, de egy dolog a szemébe ötlött: az autó jelzése, és a spanyol zászló. *E* betű, és az összetéveszthetetlen címer a piros-sárga zászlón. – *Egy spanyol autó? Mit keres itt?* – Bár abban a pillanatban átfutott az agyán: az ügyvéd a neve alapján spanyol származású lehet.

Ez meggyőzte, és nem gondolkodott tovább a kérdésen. Az jutott eszébe, hogy ha a két férfi is ügyfél, akkor még előttük kellene megérkeznie, ezért sietve belépett az épületbe.

Kopott ügyvédi iroda fogadta. Az előtérben enyhe dohszag terjengett, az ajtó félig nyitva volt. Egy kopasz, öltönyös férfi telefonált az asztal mellett, és intett Zaritának, hogy azonnal befejezi a beszélgetést. Zarita

unottan bámulta a falakat, az elsárgult függönyöket, a poros ablakokat, majd szeme a parkolóra tévedt. Az előbbi Ford még mindig ott várakozott, a két férfi továbbra sem szállt ki belőle. – *Hát ezek? Miért nem jönnek be?* – meredt az autóra.

Nem sok ideje volt gondolkodni, mert bentől az ügyvéd szólította.

– Jöjjön be, Zarita! Üdvözölni! – nyújtotta a kezét. – Kicsit rosszul beszélni magyart, de lenni ügyfeleim spanyol nyelvű.

– Beszélhetünk spanyolul is, gyerekkoromtól tanulom – váltott nyelvet Zarita.

– Remek! Térjünk a tárgyra. Az édesapja engem bízott meg az öröksége átadásával. Nem készített végrendeletet, csak telefonon adott instrukciókat. Ne haragudjon, kedves, de az édesapja nem volt átlagos ügyfél. Nem is értem, hogy miért így üzent. Ez nem szokványos eljárás. Arra kéri önt, hogy vegye át ezt – emelt ki a szekrényből egy borítékot –, és haladéktalanul induljon Mexikóba. Lehet, hogy ebben van a végrendelet? – tapogatta végig a paksamétát, mielőtt a lány tenyerébe helyezte volna, majd érdeklődve figyelte Zarita reakcióját, aki csak nézte a

kezében tartott csomagot. Szeme sarkában fényesen csillogott egy könnycsepp, de nem sírta el magát. Mi értelme lett volna? Egy apát veszített el, akit sosem ismert, aki kedvéért még spanyolul is megtanult és évekig várta, hogy érte jöjjön. Most pedig mindössze egy pehelykönnyű boríték van, egy hús-vér apa helyett.

Zarita lehajtotta a fejét, és arra gondolt: miért? Miért most üzeni ezt az apja? Miért nem akkor, amikor még élt? Tétován szorította a borítékot, ujjai érezték, hogy bélelt, valahogy mégis úgy sejtette, mégsem az van benne, amire vár. Zakatolt a szíve. – *Talán mégis ebben van a levél, ami mindent megmagyaráz. Annyira szeretném megtudni, miért hagyott el! Istenem! Nem is érdekel a végrendelet, csak tudjam meg az igazságot.*

Reszketett a keze, ahogyan feltépte.

– Ez komoly? – emelte szemét az ügyvédre. Felé mutatta a kibélelt borítékot, amelynek a bélése vastagabb volt, mint a tartalma. Tenyerébe öntötte a boríték tartalmát.

Egy kulcs és egy árva öt pesos érme volt, semmi más.

Fernandez a lány tenyerére meredt és felnevetett.

– Bocsánat, de nem tudtam, mit tartalmaz a boríték. Ez tényleg meglepő.

– Úgy látom, az apám szeretett tréfálkozni.

– Lehet, hogy mégsem. Talán az a kulcs egy lakásé, de akkor nem értem, miért nem tájékoztatott erről. Nekem egyértelműen azt mondta telefonban, hogy semmilyen ingó és ingatlan vagyona nincs. Nem is értettem, miért kell a semmiért olyan messzire utazni önnek. Tudja mit? Megadom Mexikóvárosban az egyik kollégám elérhetőségét, hátha ő tud segíteni.

Leírt néhány sort, majd átnyújtotta a lapot, miközben kinézett az ablakon, és zavartan krákogni kezdett. Zarita ránézett és úgy értelmezte az ideges köhögés arra utal, hogy le akarja rázni a férfit.

– Rendben, köszönöm – nyitotta ki a kezításkáját és begyömöszölte a megviselt borítékot és a férfitől kapott cetlit. Mivel tartozom?

– Ó, semmivel, az édesapja rendezte a díjamat – mosolyodott el férfi, miközben a zsebére ütött, ami a lányban azt az érzetelt keltette, hogy bőségesen megfizette az apja. *Tulajdonképpen miért nem egyenesen nekem*

küldte ezt a nyamvadt borítékot? – vetett egy pillantást a félig nyitott táskájára. – *Még ha valami nagy érték lenne?*

– Rendben, akkor megyek. Köszönöm! – indult a kijárat felé.

– Ennél többet nem tehetek – állt fel az ügyvéd, miközben elhúzta a függönyt az ablakon. – Mondja csak Zarita, ismeri a hátsó kijáratunkat? Talán jobb lenne, ha ott távozna.

– Nem, de miért kellene ott mennem?

– Mostanság nem túl biztonságos ez az utca – vezette ki az utat mutatva a hátsó kijárat felé. Zarita csak forgatta a fejét, nem értette, miért akarja az ügyvéd, hogy máshol távozzon, mint amerről érkezett. – Akkor ugye elutazik Mexikóba? – faggatta a férfi, miközben igyekezett az ablak és a lány között elhelyezkedni, így Zarita sehogy nem tudta kivenni, mi lehet az utcán.

– Nem is tudom – húzta fel a vállát –, most minden olyan bizonytalanná vált.

– Véleményem szerint, jobb lenne, ha utánajárna – biztatta az ügyvéd. – Tudtommal az apja elég menő régész volt, és kizárt, hogy minden jövedelmét felélte volna. Hallottam, hogy neves díjakat is kapott, és ezek mind

busás jövedelemmel járnak együtt. Nekem mégis azt mondta, hogy ön az egyetlen lánya, senki más nem örökölhet utána és nincs is mit. Kicsit zavaros volt az édesapja beszéde, mert hol azt mondta, nincs semmije, hol meg... Azt állította, hogy ön tudni fogja, hol van, amit a lányának szánt. Tud erről valamit?

Zarita meglepetten rázta a fejét. Ezek szerint van még más is? De mi az? Hogy ő tudja, miről van szó? Nem értette. Ő nem vagyóra vágyott, csak az apját akarta, akit már nem kaphat meg. Mégis izgatott lett a gondolatra. Kincset hagyott rá az apja, valami rejtélyes dolog vár rá.

– Lehet, hogy mégis... – hallgatott el, amire az ügyvéd azonnal felkapta a fejét, felélénkült. Izgatottan állt meg, elkapta a lány karját.

– Nos? Ugye írt valamit erről a papája? Mégiscsak van valami vagyona. Gyanús is volt nekem, hogy ekkora nagy cécot csinál a semmiért. Lenni kell ott valami rejtélynek és szerintem, mesés gazdagság vár önre Mexikóban. Mindenképpen keresse meg a kollégámat – mutatott a kézitáskára, a benne levő címre utalva –, ő majd segít megoldani a...a... kin...az örökség hollétét.

Zarita összevonta a szemöldökét, hirtelen nagyon gyanússá vált a férfi és már tudta, hogy esze ágában sem lesz felkeresni az ügyvéd ismerősét. Egyedül kell megoldania ezt a rejtélyt.

– Nem, dehogy, egy szót sem írt – hajtotta le a fejét. Valójában az igazat mondta, érezte nem szólhat a térképről az ügyvédnek.

A terv

Zaritanak nem sok választása volt, egyetlen helyre mehetett: a nagynénjéhez. Mióta az eszét tudta, mindig náluk töltötte a szünidőket. Andi, a nagynénje teljesen más volt, mint az anyja. Tele volt életörömmel, vidámsággal. Gábor, a férje mindig bölcs nyugalommal tűrte, ha felforgatták a lakást, ami gyakran megesett, ha náluk nyaralt, vagy csak egy hétvégre becuccolt hozzájuk. Két unokaöcsével majdnem egyidősek. Talán ezért is volt másmilyen az Andival való kapcsolata, mert neki nem volt lánya. Így állandóan őt babusgatta, de ugyanakkor olyan volt, mint egy barátnő. Zarita tudta, nála meghúzhatja magát egy darabig, és biztosan lesz egy-két jó tanácsa is.

Andiék lakása nem esett messze az ügyvédi irodától. Még jól is jött, hogy a hátsó kijáraton hagyta el az épületet,

mert így csupán néhány métert kellett megtennie a buszig, amely egyenesen a panelház előtt tette le.

– Hurrá! Itt van az én kis unokahúgom! – sikította Andi a panel csendjébe, amitől Zarita szája is mosolyra húzódott. Andi éppen ellentéte volt Juditnak. Míg Zarita anyja véresen komolyan vette a dolgokat, addig Andi lazán kezelte a problémákat. Mindig szívesen látta Zaritát, ahogy a lány is boldogan töltötte nála a nyarait. Különösen mióta Sanyi beköltözött az életükbe.

– Szia! Anya kidobott – közölte Zarita minden bevezető nélkül. Andi szeme elkerekedett, szája kissé tátva maradt, de ez csak pillanatnyi állapot volt, mert máris sikongva nevetett.

– Mit csinált? Ez komoly? Nem hiszem el! Lökött az a tyúk! Nem csodálkozom, az én nővérem – kacagott hangosan, vidám hangja betöltötte a szürke, rideg panel folyosót. – Sosem volt teljesen komplett. Majd laksz nálam, míg rendeződnek a dolgok, de gyere, mesélj el mindent! – ölelte magához unokahúgát.

Andi tudta, hogy Judit nővére teljesen a férje hatása alá került, ráadásul mindig elég labilis idegzetű volt. Gyakran döntött hirtelen, minden átgondolás nélkül. Kicsit örült is,

hogy az unokahúga hozzá fordult. Ő sem állhatta a sógorát, mindig rossz érzései voltak vele kapcsolatban, és biztonságosabbnak is látta, ha az unokahúga velük marad.

– Van más baj is – dobta le Zarita a hátizsákját az előszobai padra, és miközben követte nagynénjét, kiszakadt belőle a panaszáradat. Mire beértek a nappaliba, minden bánatát kiadta magából.

– Te jó Isten! Meghalt az apád? – kapta Andi a kezét a szája elé. – Hihetetlen! Minden összeesküdött ellened! Tényleg most járt le a szerződésed? Munkád sincs? Szegénykém! – ölelte át az unokahúga vállát. – Majd kitalálunk valamit! Lényeg, hogy itt biztonságban vagy.

– Mondd, Andi, mi a véleményed arról, hogy elmenjek Mexikóba?

– Mexikóba? Te teljesen megőrültél? – kerekedett el az asszony szeme, és úgy ingatta a fejét, hogy szavak nélkül is könnyű volt kitalálni a véleményét. – Hiszen apád már meghalt, és te magad mondtad, hogy semmit nem hagyott rád.

– Valamit mégis – teregetett ki Zarita egy papírlapot, gondosan kisimogatva a sarkokat. Andi közelebb hajolt és

úgy visított fel, hogy még unokahúga is hátrább ugrott kezében az apjától kapott térképpel.

– Ez egy kincses térkép? Jesszus! Most azt kellene mondanom, hogy ez gyerekes, de olyan izgalmas! – kapott Andi a szívéhez, majd kirántotta Zarita kezéből a lapot. Kipirult az arca, ahogy ujjai végigpásztázták a térképet. – Sosem értettem anyádat, miért nem ment apáddal. Számomra izgalmasnak tűnt egy régész mellett élni, aki ráadásul kincskereső is volt, és lám – tette ujját a térképen a rajzolt csillagra –, ez itt mi lehetne más, mint a hely, ahol megtalálod az elrejtett értékeket?

– Hát ez az! Oda kell mennem – pattant fel izgatottan Zarita. Legszívesebben azonnal elindult volna, de csak egyhelyben toporgott.

– Azt gondolom, hogy ez a hely Mexikóban van, de hol is lehet pontosan? – intette le a nagynénje, miközben a térképet forgatta, alaposan újra meg újra átfutotta az ujjával a vonalakat. Zarita a vállára tette a kezét.

– Puerto Vallartában, tudod, ott élt az apám. Itt van valami, egy étterem – mutatta az elmosódott betűket és az alig látszó piktogramot. – Valamilyen jel van a csillag